

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.385 van 25 mei 1999
in de zaak A. 72.614/XII-62
72.630/XII-61.**

In zake : Mark MORTIER
wonende te AALST-NIEUWERKERKEN,
Bergstraat 42

tegen :

de POST.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Mark MORTIER op 23 december 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 21 oktober 1996 van de directeur van de human resources van De Post waarbij hij wordt afgezet;

Gezien het verzoekschrift dat op 23 december 1996 ingediend werd door de raadsman van Mark MORTIER en waarbij de vernietiging van dezelfde beslissing wordt gevorderd;

Gelet op het arrest nr. 76.130 van 6 oktober 1998 waarbij de debatten worden heropend en het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met het nader onderzoek van het dossier;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 19 november 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 april 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak vermeld zijn in het arrest nr. 80.384 van heden; dat voor een goed begrip van de onderhavige zaak daaraan volgende gegevens bij te voegen zijn :

1.1. Nadat verzoeker in kennis gesteld is van de 24 januari 1996 genomen beslissing om hem, voor de tweede keer, een tuchtschorsing op te leggen wegens het "onduldbare en op onverantwoorde wijze onproductief te zijn geweest voor het bedrijf" en van de evaluatie "D", is hij van 9 februari 1996 tot 11 maart 1996 met ziekteverlof wegens psychosomatische klachten.

1.2. Op 13 maart 1996 wordt hij opnieuw, door een psychiater werkonbekwaam geacht. Hij blijft met

ziekteverlof tot 1 mei 1996 en hervat, na een beslissing van een arbitragegeneesheer, op 2 mei 1996 het werk.

1.3. Op 2 mei 1996 schrijft dienstdoend inspecteur A. VAN KEMZEKE een nota aan verzoeker waarin hij hem eraan herinnert dat hij nog drie dossiers ter afwerking in zijn bezit heeft. Hij vraagt hem deze dossiers onverwijld af te werken, één van hen tegen 9 mei.

Op 2 mei 1996 laat verzoeker zich onderzoeken door de arbeidsgeneesheer. Deze bevindt verzoeker geschikt voor zijn werk. Deze beslissing wordt evenwel pas op 29 mei 1996 meegedeeld aan verzoeker en aan de verwerende partij.

1.4. Op 9 mei 1996 vraagt sectiechef A. VAN KEMZEKE aan verzoeker om zich te verantwoorden voor het feit dat hij op 9 mei nog niets aan de dossiers die hij moest behandelen gedaan heeft.

Verzoeker doet dat in een nota van dezelfde dag. Daarin stelt hij ondermeer :

- dat hij zich enkel kan concentreren op zijn verweer in deze kwestie en zich niet kan concentreren op zijn opdrachten;
- dat hij wel werkbekwaam is maar volgens hemzelf en zijn psychiater niet in de chanterende arbeidsomstandigheden waaronder hij moet werken; dat hij recht heeft op rechtsherstel en dat de arbeidsgeneesheer aan het onderzoeken is hoe die kwestie moet worden opgelost overeenkomstig artikel 137 ARAB;
- dat een soort kruisverhoor-dialogoog met gewestelijk directeur G. AMPE in tegenwoordigheid van onafhankelijke en bevoegde getuigen noodzakelijk is om tot een minnelijke oplossing te komen;
- dat veeleer het bestuur en niet hijzelf blijk geven van een ten top gedreven onwil om deze ontaardende twistsituatie op te lossen.

1.5. Op 10 mei 1996 wordt verzoeker dan door de gewestelijk directeur gestraft met de afzetting om "tijdens de periode van 2 mei tot en met 9 mei 1996 weerom op een onduldbare en onverantwoorde wijze onproduktief te zijn geweest voor het bedrijf".

1.6. Verzoeker verweert zich met een nota van 20 mei 1996. Hij zegt daarin onder meer dat die straf weer dezelfde oorzaak heeft als de twee tuchtschorsingen die hij reeds heeft opgelopen namelijk dat hij "een daad van agressie heeft gesteld in reactie op de hem toegebrachte frustraties als gevolg van de wederrechtelijke bestuursbehandelingen : het niet gewerkt hebben aan zijn specifiek gestelde opdrachten met als opgegeven en door het bestuur genegeerde reden dat hij ertoe verhinderd was".

Hij vraagt ook dat de Post zou bewijzen dat hij niet verhinderd was om zijn opdrachten uit te voeren, dat hij in de gelegenheid gesteld zou worden om een beroep te doen op een raadsman en de benodigde tijd en faciliteiten zou krijgen om zijn verdediging voor te bereiden en dat hij gehoord zou worden door de commissie van beroep met verhoor van de getuigen à charge. Hij verklaart verder dat de frustraties ten gevolge van de wederrechtelijke gebeurtenissen die hij heeft ondergaan zo groot zijn dat hij werkelijk psychisch verhinderd is om op een normale manier aan zijn opdrachten te kunnen werken en dat hij door die werkomstandigheden volledig werd in beslag genomen op een manier dat hij niet anders meer kon dan zich te concentreren op zijn verdediging. Hij argumenteert verder dat hij had moeten verwezen worden, in toepassing van artikel 137 ARAB, naar de arbeidsgeneesheer teneinde deze toe te laten te oordelen over zijn arbeidsgeschiktheid en teneinde aldus vastgesteld te zien dat de werkomstandigheden waaronder hij moest werken van een al te frustrerende aard waren.

1.7. Op 30 mei 1996 antwoordt de gewestelijk directeur aan verzoeker dat de straf wordt behouden "aangezien in uw rechtvaardiging geen nieuwe elementen worden aangevoerd". Hij laat verzoeker ook weten dat inmiddels de schriftelijke bevestiging was ontvangen van het sub 1.3 vermelde medisch onderzoek door de arbeidsgeneesheer waarin wordt verklaard dat verzoeker voldoende geschikt is voor zijn functie.

1.8. Op 28 augustus 1996 schrijft verzoeker aan de gewestelijk directeur dat hij kennis genomen heeft van het dossier op de griffie van de commissie van beroep en dat hij heeft vastgesteld dat in het dossier belangrijke stukken ontbreken. Hij vraagt dat het zou vervolledigd worden met :

- het klachtendossier dat aan de Raad van State werd overgemaakt betreffende de vorige tuchtsancties;
- de attesten van de psychiaters met de verklaringen aangaande zijn arbeidsongeschikt zijn;
- een verklaring dat de kaart van medisch onderzoek hem pas op 28 mei 1996 werd toegestuurd zodat hij geen contact meer kon nemen met zijn psychiater om de conclusie van de arbeidsgeneesheer te weerleggen.

De gewestelijk directeur antwoordt hem op 5 september 1996 dat zijn opmerkingen bespreekbaar zijn in de zitting van de commissie van beroep.

1.9. De commissie van beroep onderzoekt verzoekers beroep op 9 oktober 1996. Verzoeker legt in zijn verweer vooral de nadruk op het feit dat de commissie over onvoldoende gegevens beschikt om met volle kennis van zaken te kunnen oordelen. Immers, zo betoogt hij, alleen een onderzoek door een deskundig arts kan uitmaken of hij niet door ziekte of door een onweersaanbare macht verhinderd was om normaal productief te zijn.

1.10. De commissie volgt de argumentering van verzoeker niet. Zij gaat na geheime stemming unaniem akkoord met de opgelegde afzetting "gelet op het gedrag van de betrokkene, namelijk de onverantwoorde en ondukbare wijze waarop hij tijdens de periode van 2 mei 1996 tot en met 9 mei 1996 onproductief was voor de Post".

Ingevolge dit ongunstig advies beslist de directeur van de human resources op 21 oktober 1996 dat verzoeker wordt afgezet met ingang van die datum. Dit is de oorspronkelijk bestreden beslissing. Zij is op 30 oktober 1996 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.11. Bij arrest nr. 65.644 van 26 maart 1997 schorst de Raad van State de tenuitvoerlegging van het tuchtstrafbesluit van 21 oktober 1996 wegens de onbevoegdheid van het beslissingnemend orgaan.

1.12. Verwijzend naar het schorsingsarrest treft de verwerende partij, met een niet gedagtekend besluit genomen door het orgaan dat door het schorsingsarrest als het ter zake bevoegde was aangewezen, het besluit van 21 oktober 1996 in en vervangt het door een nieuw afzettingsbesluit, genomen in mei 1997 en terugwerkend tot 21 oktober 1996. De verwerende partij deelt met een brief van 26 mei 1997 dat nieuwe besluit aan verzoeker mede.

In zijn arrest nr. 68.242 van 23 september 1997 heeft de Raad vastgesteld dat, omdat de intrekking van het besluit van 21 oktober 1996 gevolgd is door een nieuw besluit met dezelfde inhoud, het materieel voorwerp van de door verzoeker ingestelde vorderingen ongewijzigd gebleven is zodat de beroepen moeten onderzocht worden als gericht tegen het besluit van onbekende datum van gewestelijk directeur G. AMPE waarbij verzoeker met ingang van 21 oktober 1996 wordt afgezet;

2. Overwegende dat in de verzoekschriften acht middelen worden aangevoerd; dat de overvloed aan feitelijke gegevens en bemerkingen die verzoeker in zijn verschillende memories heeft neergeschreven neerkomen op ofwel kritiek op het auditoraatsverslag, ofwel detailistische en niet ter zake zijnde opmerkingen die in elk geval opgaan in wat reeds bij de lezing van de verzoekschriften bekend is; dat die gegevens voor ogen, de Raad van State de uiteenzetting van het standpunt van de partijen beperkt tot de wezenlijke gegevens vermeld in het verzoekschrift;

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat het bestreden afzettingsbesluit geen deugdelijke grondslag heeft en dat het niet gemotiveerd is op de wijze die de wet van 29 juli 1991 voorschrijft in die zin dat het besluit, waar het verwijst naar zijn "weerom" onproductief zijn, niet aanduidt wanneer hij voordien reeds onproductief geweest is, dat het besluit geen melding maakt van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtstraf en dat de door het bestuur gehanteerde terminologie -de termen "weerom, onverantwoord en onproductief"- duidelijk wijst op subjectieve elementen die a fortiori uit de beoordeling die aan een tuchtstraf voorafgaat moet worden geweerd;

2.2.1. Overwegende dat het hier aan de orde zijnde besluit van gewestelijk directeur G. AMPE de tegen verzoeker in aanmerking genomen tuchtfeiten in volgende bewoordingen vermeldt :

"Overwegende dat de genaamde MORTIER Mark (...) tijdens de periode van 2 mei 1996 tot en met 9 mei 1996 weerom op een onduidelbare en onverantwoorde wijze onproductief is geweest voor het bedrijf";

dat, indien op zich bij eenvoudige lezing die vermelding niet volstaat om uit te maken welke tuchtfeiten het bestuur precies in rekening gebracht heeft, verzoeker in dit geval evenwel zeer goed heeft

kunnen uitmaken waarvoor hem een tuchtstraf opgelegd is; dat immers het dossier een stuk bevat, 20 mei 1996 gedagtekend, waarin verzoeker zich verweert tegen het afzettingsbesluit dat de gewestelijk directeur in eerste instantie op 10 mei 1996 had getroffen en waarin verzoeker zeer duidelijk aangeeft dat wat hem nu verweten wordt "net hetzelfde" is als wat eerder reeds heeft geleid tot twee vroegere tuchtstraffen en tot een evaluatie "D", te weten "het niet te hebben gewerkt aan zijn specifiek gestelde opdrachten met als opgegeven en door het bestuur genegeerde reden dat hij ertoe verhinderd was"; dat ook uit het verweerschrift dat verzoeker voor de commissie van beroep heeft doen gelden duidelijk blijkt dat verzoeker zeer goed wist wat het bestuur bedoelde toen het de term "weerom (onproductief)" gebruikte aangezien hij daar schrijft: "d.w.z. voor zogenaamd een derde periode, volgend op een periode van 19 december '95 tot 16 januari '96 en een periode van 17 november '95 tot 11 december '95"; dat in die omstandigheden de summiere motivering, opgenomen in het bestreden besluit, er niet aan in de weg heeft kunnen staan dat verzoeker zeer goed wist waarom de tuchtstraf is opgelegd, dat die motivering de Raad van State ook in staat stelt zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen en dat zij de rechten van verdediging van verzoeker niet in het gedrang hebben gebracht;

2.2.2. Overwegende dat de appreciatie van de wijze van dienen van verzoeker in de periode van 2 tot 9 mei 1996 evident een subjectief karakter heeft in die zin dat het gaat om een beoordeling uitgebracht door een bepaald persoon in functie van zijn visie op de gebeurtenissen; dat evenwel, nu verzoeker zelf niet ontkent dat hij in die periode niets aan de hem gegeven opdrachten heeft gedaan, de kwalificatie "onproductief (geweest zijn)" moeilijk als een subjectieve beoordeling aangemerkt kan worden en dat verzoeker ook zelf erkent dat het "weerom" onproductief zijn verwijst naar de vast-

stellingen die de verwerende partij eerder heeft gedaan en waarvoor hem tot tweemaal toe een tuchtstraf opgelegd is; dat de beoordeling van de onproductiviteit van verzoeker als "onverantwoord en onduldbaar" de vraag doet rijzen of verzoeker niet terecht betoogt dat hij door het bestuur in een zodanige situatie was gebracht dat hij zich niet vermocht te concentreren op het werk, dat er dus een medische verschoningsgrond bestond voor zijn gedrag en dat de vastgestelde onproductiviteit hem niet verweten kon worden;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat verzoekers afwezigheid wegens ziekte tot 1 mei 1996 gedekt was door een getuigschrift van een psychiater maar dat hij op 2 mei 1996 het werk moest hervatten na een beslissing van een arbitragegeneesheer; dat hij toen wel de arbeidsgeneesheer geconsulteerd heeft, maar het bewijs niet levert dat de arbeidsgeneesheer hem onmiddellijk vrijgesteld heeft van bepaalde opdrachten en die consultatie op zich er hem niet van vrijstelde de hem opgedragen werkzaamheden te verrichten tot de arbeidsgeneesheer formeel een beslissing zou nemen; dat de arbeidsgeneesheer trouwens nooit tot enige werkonbekwaamheid van verzoeker besloten heeft, maar integendeel op 28 mei 1996 aan het bestuur heeft laten weten dat verzoeker bekwaam was om het werk te doen dat hem was opgedragen; dat het enkele feit dat het oorspronkelijk afzettingsbesluit door de gewestelijk directeur genomen is op 10 mei 1996, d.i. op het ogenblik dat de directeur nog niet over een formeel bewijs beschikte of de arbeidsgeneesheer verzoeker in mindere of meerdere mate werkonbekwaam had bevonden, dat besluit niet onwettig maakt aangezien verzoeker toen, juridisch bekeken, in actieve dienst en volledig werkbekwaam was en aangezien de arbeidsgeneesheer met zijn attest van 28 mei 1996 die arbeidsgeschiktheid niet tegengesproken of op enige wijze genuanceerd heeft; dat een en ander doet besluiten dat verzoeker niet aantoon

dat hij in de periode van 2 tot 9 mei 1996 een deugdelijke reden had om zich te onttrekken aan de opdrachten die hem waren gegeven, zodat de verwerende partij met reden kon besluiten dat zijn onproductiviteit onverantwoord en onduldbaar was;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie de aandacht vestigt op het feit dat het afzettingsbesluit, omdat het verwijst naar zijn "weerom" onproductief zijn, in wezen steun vindt in "drie periodes van zogenaamde onduldbare en onverantwoorde onproductiviteit, derwijze dat voor de drie periodes dient aangetoond te zijn dat verzoeker terzake op een schuldige wijze onproductief was voor het bedrijf"; dat die uiteenzetting de Raad van State ertoe heeft gebracht de uitspraak over het onderhavige beroep uit te stellen totdat het annulatieberoep tegen die twee tuchstraffen afgehandeld zou zijn; dat, aangezien bij arrest nr. 80.384 van heden de Raad van State dat beroep verworpen heeft, thans definitief vast staat dat verzoeker een eerste keer gestraft is om "op een onduldbare en onverantwoorde wijze onproductief te zijn voor het bedrijf van 17 november 1995 tot 11 december 1995" en dat hij een tweede keer gestraft is om "tijdens de periode van 19 december 1995 tot 16 januari 1996 op een onduldbare en onverantwoorde wijze onproductief geweest te zijn voor het bedrijf (recidive)"; dat in die omstandigheden de verwerende partij, nu geplaatst voor het gegeven dat verzoeker tussen 2 en 9 mei 1996 opnieuw zonder wettige reden geen opdrachten uitvoerde, met recht die antecedenten in herinnering kon brengen en in haar besluitvorming betrekken; dat het middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat het afzettingsbesluit niet door het bevoegde orgaan ondertekend is;

3.2. Overwegende dat de Raad van State in het kader van de door verzoeker ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 21 oktober 1996 dit middel ernstig heeft bevonden; dat evenwel de verwerende partij vervolgens het besluit van 21 oktober 1996 ingetrokken heeft en vervangen door een nieuw besluit, ditmaal ondertekend door het orgaan dat volgens het schorsingsarrest nr. 65.644 van 26 maart 1997 statutair bevoegd was om de op 10 mei 1996 genomen originele tuchtstrafbeslissing na het negatief advies van de commissie van beroep te "behouden", met name door gewestelijk directeur G. AMPE; dat verzoeker er na de kennisneming van dat nieuwe tuchtstrafbesluit niet toe gekomen is nieuwe argumenten aan te brengen om, in het licht van de statutaire bepalingen ter zake, ook de bevoegdheid van gewestelijk directeur G. AMPE ter discussie te stellen; dat het middel niet relevant is ten aanzien van het hier besproken tuchtstrafbesluit;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij met terugwerkende kracht afgezet is; dat, gericht tegen het besluit van 21 oktober 1996, het verzoekschrift verwijst naar het feit dat de betekening van het tuchtstrafbesluit pas gebeurde op 23 oktober 1996; dat het middel, betrokken op het nieuwe afzettingsbesluit dat hier onderzocht wordt, in die zin gelezen kan worden dat, aangezien naar luid van artikel 94 van het administratief statuut van het postpersoneel, "geen tuchtstrafbesluit (...) behoudens uitdrukkelijk andersluidende reglementaire bepaling uitwerking kan hebben over een periode die aan de uitspraak ervan voorafgaat", het afzettingsbesluit met schending van die bepaling terugwerkt tot 21 oktober 1996;

4.2. Overwegende dat, door de intrekking van het afzettingsbesluit van 21 oktober 1996, de verwerende partij verzoeker teruggeplaatst heeft in de situatie van

de ambtenaar die op 10 mei 1996 door de gewestelijk directeur was afgezet maar over wiens beroep, dat overeenkomstig artikel 92, tweede lid, van het administratief statuut opschortende werking heeft, nog geen definitieve uitspraak gedaan is; dat de eenvoudige toepassing van artikel 94 van het statuut inhoudt dat het orgaan dat de eindbeslissing neemt -in dit geval het behouden van de betwiste beslissing van 10 mei 1996 ingevolge het ongunstig advies van de commissie van beroep- niet vermag aan zijn beslissing enige terugwerkende kracht te geven; dat het middel gegrond is; dat, in acht genomen het feit dat het bestreden eindbesluit van gewestelijk directeur G. AMPE niet gedagtekend is, het passend voorkomt het afzettingsbesluit te vernietigen in de mate dat het uitwerking heeft vooraleer verzoeker er, naar blijkt uit de stukken die hij met zijn laatste memorie voorgelegd heeft, op 29 mei 1997 kennis van heeft gekregen;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), doordat de commissie van beroep niet beschouwd kan worden als een onpartijdige en onafhankelijke rechterlijke instantie, doordat de beroepsprocedure betreffende zijn afzetting niet binnen een redelijke termijn afgehandeld is, doordat hij gestraft is zonder dat de verwerende partij het bewijs geleverd heeft dat hij zich schuldig gemaakt heeft aan onverantwoorde en onduidbare onproductiviteit, doordat hij niet de mogelijkheid gekregen heeft om getuigen te ondervragen en doordat overmacht hem belet heeft voldoende tijd te besteden aan de voorbereiding van zijn verdediging;

5.2.1. Overwegende dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest GALLO van 2 september 1997 geoordeeld heeft dat betwistingen aangaande tucht-

maatregelen tegen ambtenaren geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6.1 EVRM tot voorwerp hebben wanneer de desbetreffende beslissingen genomen worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de overheid; dat voor de onderhavige zaak die stellingname bijgevalen wordt;

5.2.2.1. Overwegende dat, in de mate dat buiten de toepassing van artikel 6.1. om het de regel is dat ook een administratieve overheid die een tuchtstraf oplegt ertoe gehouden is het onpartijdigheidsbeginsel in acht te nemen, vastgesteld wordt dat het middel niet gericht is tegen het eindbesluit, maar tegen de beslissing van de commissie van beroep, een adviserend orgaan waarvan de samenstelling en de opdracht door het administratief statuut van het postpersoneel is vastgesteld;

5.2.2.2. Overwegende, wat de verplichting betreft om in tuchtzaken binnen een redelijke termijn tot een besluit te komen, de Raad van State vaststelt dat verzoeker door de gewestelijk directeur afgezet is op 10 mei 1996 en dat de eindbeslissing over het beroep dat verzoeker tegen die beslissing had ingesteld genomen is op 21 oktober 1996; dat een termijn van een goede vijf maanden voor het onderzoek van de zaak, het inwinnen van het advies van de commissie van beroep en het formuleren van het eindbesluit niet kennelijk onredelijk is; dat, zo weliswaar op het eerste gezicht het onderzoek van verzoekers verweerschrift van 20 mei 1996 door de commissie van beroep lang heeft aangesleept, toch niet uit het oog verloren mag worden dat dat onderzoek in volle vakantieperiode moest gebeuren, dat de commissie van beroep slechts op 13 augustus 1996 officieel samengesteld werd en dat, verzoeker op 28 augustus 1996 de commissie nog gewezen heeft op naar zijn oordeel belangrijke lacunes in het tuchtdossier; dat, tenslotte, na de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 21 oktober 1996, door de Raad van State op 26 maart

1997, de verwerende partij einde mei 1997 een nieuw besluit heeft genomen; dat ook te dien aanzien geen onredelijk lang talmen in hoofde van de verwerende partij wordt vastgesteld;

5.2.2.3. Overwegende, wat het bewijs van de schuld van verzoeker betreft, dat bij de bespreking van het eerste middel uiteengezet is waarom verzoeker zich niet kan verschuilen achter het feit dat hij in de periode van 2 tot 9 mei 1996 niet in staat was om dossiers te behandelen;

5.2.2.4. Overwegende, wat het door verzoeker gevraagde getuigenverhoor betreft, dat een bestuur niet de verplichting heeft om in te gaan op de vraag van een tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar om bepaalde getuigen te horen; dat het niet ingaan op die vraag voor het bestuur wel het risico meebrengt dat de tuchtstraf onregelmatig wordt bevonden omdat het bestuur niet alle aspecten van de zaak behoorlijk onderzocht heeft; dat te dezen evenwel vastgesteld kan worden dat verzoeker het bestaan van de feiten niet betwist en dat ook over zijn schuld moeilijk geredetwist kan worden in die zin dat hij geen excuus heeft voor zijn gebrekkig presteren in de periode van 2 tot 9 mei 1996; dat de getuigenis van de gewestelijk directeur niet nodig was om tot het bestaan van de feiten en de schuld van verzoeker te besluiten;

5.2.2.5. Overwegende, wat betreft het door verzoeker gelaakte tijdsgebrek om zijn annulatieberoep op te stellen, dat de Raad van State niet inziet hoe dergelijke onregelmatigheid, die in ieder geval los staat van het eigenlijke tuchtstrafbesluit, dat besluit zou kunnen vitiëren;

5.2.3. Overwegende dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte van oordeel is geweest dat zijn onproductiviteit in de periode van 2 tot 9 mei 1996 onduldbaar en onverantwoord was omdat hij zich op 2 mei 1996 bij de arbeidsgeneesheer aangeboden had en hij zich, ten gevolge van de discriminerende behandeling die hem te beurt was gevallen, in een toestand van werkonbekwaamheid bevond totdat de arbeidsgeneesheer zich definitief over zijn werkbekwaamheid uitgesproken zou hebben;

6.2. Overwegende dat verzoeker niet betwist -integendeel formeel bevestigt- dat de arbeidsgeneesheer hem, nadat hij als gevolg van een arbitragebeslissing op 2 mei 1996 het werk had moeten hervatten, medegedeeld heeft dat hij werkbekwaam was; dat hij dus, ook al had de arbeidsgeneesheer hem medegedeeld dat hij zijn definitief besluit zou nemen na onderzoek van verzoekers dossier, de verplichting had de hem gegeven opdrachten -waarvan niet betwist wordt dat zij tot zijn normale taken behoorden- te vervullen; dat verzoeker, door te weigeren die opdrachten uit te voeren, zichzelf recht heeft gedaan, daarmee vooruitlopend op het definitief oordeel van de arbeidsgeneesheer; dat zijn eigengereid optreden nadien ook niet door de arbeidsgeneesheer gedekt is aangezien die geneesheer uiteindelijk besloten heeft dat verzoeker volledig arbeidsgeschikt was; dat, aangezien verzoeker begin mei 1996 werkbekwaam was, de gewestelijk directeur op 10 mei 1996 volkomen terecht kon besluiten dat verzoeker een tuchtinbreuk gepleegd had door te weigeren de hem gegeven opdrachten uit te voeren en dat de regelmatigheid van dat besluit nadien niet tegengesproken is door het definitief besluit van de arbeidsgeneesheer dat op 29 mei 1996 aan de verwerende partij medegedeeld werd; dat het middel niet gegrond is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het zesde middel aanvoert dat de verwerende partij bij de totstandkoming van het bestreden besluit een aantal procedureregels miskend heeft; dat het bevoegde lid van het auditoraat in zijn verslag terecht een onderscheid gemaakt heeft tussen de bezwaren die op het bestreden besluit betrokken kunnen worden en bezwaren waarvan de gegrondheid toch niet tot de vernietiging van het afzettingsbesluit zou kunnen leiden omdat zij hetzij betrekking hebben op de aanstelling in de hogere functie van architect en op de beslissingen die het voorwerp uitmaken van de beslissingen waarover met het arrest nr. 80.384 van heden uitspraak wordt gedaan, hetzij teruggaan naar middelen waaraan een afzonderlijke bespreking wordt gewijd, zoals de vraag of de gewestelijk directeur terecht van oordeel kon zijn dat hij niet in staat was te werken (vijfde middel) en de vraag of het bestreden besluit binnen een redelijke termijn genomen is (vierde middel); dat in het kader van dit middel derhalve acht geslagen wordt op de volgende grieven van verzoeker : met overtreding van de artikelen 2, 6 en 7 van het tuchtstatuut heeft de gewestelijk directeur geen verslag opgemaakt waarin hij de daden en de verklaringen van verzoeker in verband heeft gebracht met zijn schuld en is de schuld van verzoeker niet onbetwistbaar aangetoond; daarentegen is alles in het werk gesteld om zijn verklaringen te negeren; de arbeidsgeneesheer had hem, toen zij op 2 mei 1996 niet overtuigd was van zijn arbeidsgeschiktheid, in ziekteverlof moeten sturen maar zij heeft integendeel zijn kaart van medisch onderzoek bedrieglijk geantidateerd; het negeren van zijn argumentatie door de commissie van beroep kan alleen maar het gevolg zijn van druk van het directiecomité;

7.2.1. Overwegende dat de "richtlijn over de tuchtregeling", onderdeel van het op verzoeker toepasselijk administratief statuut, bepalingen bevat voor de

praktische werkwijze bij de samenstelling van een tucht-dossier; dat artikel 2 van de richtlijn aan de onmiddellijke chef opdracht geeft verslag uit te brengen over de vergrijpen die zijn ondergeschikten hebben begaan met daarin de nauwkeurige opgave van de klachten en getuigenissen, dat artikel 6 de onmiddellijke chef ermee belast desgevallend een onderzoek ter plaatse te doen instellen en dat artikel 7 hem ertoe verplicht de argumentatie van de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar te onderzoeken teneinde het bewijs van de schuld te kunnen leveren; dat al die bepalingen er, samengevat, toe strekken tot een zorgvuldige vaststelling van de feiten te komen en de schuldvraag te beantwoorden;

Overwegende dat in dit geval het bestaan van de feiten door verzoeker niet betwist wordt; dat verzoeker ook niet betwist dat het niet de eerste keer is dat hij onproductief is voor de verwerende partij; dat aldus de gewestelijk directeur, op het ogenblik dat hij het voorstel formuleerde om verzoeker af te zetten, op vrij eenvoudige wijze de vaststelling kon maken dat verzoeker niet voor het bestuur had gewerkt; dat, wat de schuldvraag betreft, de Raad van State, in weerwil van de uiteenzetting van verzoeker, niet om de vaststelling heen kan dat verzoeker geen reden had om zich te onttrekken aan de uitvoering van de hem opgedragen taken;

7.2.2. Overwegende dat aan de Raad van State geen regel of algemeen rechtsbeginsel bekend is welke aan een ambtenaar de mogelijkheid zou bieden om, nadat hij door een geneesheer onderzocht is en vooraleer die geneesheer zich met kennis van alle relevante gegevens uitspreekt over het al dan niet bestaan van een ziekte-toestand, zich als ziek te beschouwen; dat, in dit geval, de arbeidsgeneesheer er dan ook niet toe gehouden was verzoeker op 2 mei 1996 met ziekteverlof te zenden; dat zij aan haar verplichtingen heeft voldaan door op 29 mei 1996 de kaart van medisch onderzoek van verzoeker aan

het bestuur te zenden; dat verzoeker niet aantoonst dat organen van de verwerende partij op enig oogenblik hun bevoegdheid te zijnen opzichte te buiten zouden zijn gegaan;

7.2.3. Overwegende dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonst dat het advies van de commissie van beroep, dat trouwens bij eenparigheid genomen is, het gevolg is van enige druk van het directiecomité;

8.1. Overwegende dat verzoeker in het zevende middel de schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel aanvoert doordat de verwerende partij met de bestreden beslissing "de Belgische wetgeving systematisch met de voeten (heeft) getreden";

8.2. Overwegende dat verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel ziet in de miskenning door het bestuur, in zijn geval, van de geldende reglementering; dat een dergelijk middel, waarbij de ongelijkheid haar grondslag vindt in de schending van het recht van elke burger op een correcte toepassing van de wet, opgaat in het middel waarin de onwettigheid zelf wordt aangevoerd; dat, daarenboven, verzoeker nalaat aan te tonen ten overstaan van wie of van welke categorie personen, die bovendien in dezelfde omstandigheden als hijzelf zou verkeren, hij discriminatoir zou behandeld zijn; dat het middel niet gegrond is;

9.1. Overwegende dat verzoeker in het achtste middel de schending aanvoert van het statuut van het Rijkspersoneel doordat de verwerende partij, toen zij hem afzette, de hiërarchie van de tuchtstraffen, vermeld in artikel 77 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 miskend zou hebben;

9.2. Overwegende vooreerst dat het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het

Rijkspersoneel, sinds de aanneming door de Post op 13 december 1993 van een eigen personeelsstatuut, niet meer van toepassing is op de ambtenaren van de verwerende partij;

Overwegende dat, voor zover het administratief statuut van het postpersoneel een artikel 89 bevat waarin bepaald is welke tuchtstraffen opgelegd kunnen worden en voorzover de verschillende tuchtstraffen aldaar in een bepaalde volgorde opgesomd zijn, zulks evident niet betekent dat het de verwerende partij, wanneer zij zich in functie van de ernst van de gepleegde feiten beraadt over het opleggen van een tuchtstraf, niet toegelaten zou zijn de volgorde van artikel 89 te doorbreken en voor ernstige feiten onmiddellijk de zwaarste straf op te leggen; dat het middel niet gegrond is;

10. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie erop aandringt dat de kosten ten laste van de verwerende partij gelegd zou worden;

Overwegende dat verzoeker twee beroepen heeft ingesteld; dat niet blijkt dat hij in de onmogelijkheid was om alle grieven in één verzoekschrift te vatten; dat hij in die omstandigheden zelf moet instaan voor de kosten van een overtollig beroep,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 21 oktober 1996 van de directeur van de human resources van de Post waarbij Marc MORTIER wordt afgezet, in die mate dat die beslissing terugwerkt voor 26 mei 1997.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van verzoeker en de verwerende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op 25 mei 1900 negenenegentig, door de
XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.